

SØVNIGHET OG SIKKERHET

Av C. O. Rosenius

En ung mann ble under et lengre opphold borte fra sitt hjem, vakt og omvendt til Gud. Etter sin hjemkomst talte han ved flere anledninger kjærlig og enfoldig til sine søskener om deres sjels frelse. Med sin søster, som var et ualminnelig prektig menneske, men ikke født på ny, talte han om nødvendigheten av dette, og spurte om hun ikke selv også hadde lest hva Jesus sier: »Ingen kan se Guds rike, uten at en blir født på ny.» « Vet du med deg selv, at du har opplevd dette?», føyde han til.

Vennlig imøtekommende innrømmet hun overfor broren, at det var så sant og rett det han sa. Men hun søkte den første og den beste anledning til å trekke seg ut av samtalen med ham, og unngikk siden med flid enhver omgang med sin alvorlige bror.

En eldre bror var noen år i forveien blitt vakt. Han var på dette

tidspunkt en meget religiøs mann og ble i alminnelighet ansett for å være en sann kristen. Det var bare det eiendommelige ved ham, at han snart hadde omgang med de troende - og da var han i tale og opptreden som en av de troende - og snart med ganske alminnelige verdensmennesker. Især i det penere selskapsliv var han en høyt vurdert og overordentlig gjest, og her var han likeledes som en av de andre i kretsen.

Til denne religiøse mann talte nå den yngre bror omtrent således: Kjære bror! Jeg frykter for at du forfører mange enfoldige sjeler, ved at du blir ansett for å være en kristen, men i verdslig lag ter du deg fullstendig som et verdens barn. Jeg skulle ville ráde deg til enten å frasi deg kristennavnet - så forfører du ingen - eller også helt å bryte med verden. Det står jo klart og tydelig skrevet: » Trekk ikke i åk med de vantro, for hva har den rettferdige

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansværlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbo, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bo, Vistnesven. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.
Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

og den lovløse med hverandre å gjøre, eller hvilket fellesskap er det mellom lys og mørke?» Og på samme vis: «Den, som gjerne vil være verdens venn, blir Guds fiende.»

Ved dette følte den religiøse mann seg støtt, men forklarte med mange ord at disse bibelsteder ifølge hans oppfatning skulle forstås på en helt annen måte. Det skulle kun, hevdet han, være et indre skille mellom de troende og verden. Skilte man seg også i det ytre fra verdens barn, fikk man jo ingen mulighet til å påvirke dem i riktig retning.

Hva gagn han da mente han hadde gjort ved på denne måte å skikke seg lik verden, spurte med undring den yngre. Hadde han ikke snarere støttet dem som hadde vært vitne til hans ferd i deres sikkerhet, og voldt uro og anstøt mellom redelige sjeler? Tro om han ville bli så elsket og tålt, dersom han mene var lik Herren Jesus, som på tross av all sin mildhet og visdom likevel aldri stod i et fortrolig forhold til verden, og aldri var velsett i verdens krets.

Den religiøse broder hadde på sin side, som han sa, den største respekt for hva Gud hadde talt, men han kunne ikke dele den yngre brors oppfattelse av ordene. Med et stille sukk gikk han sin vei, i det han uvil-

kårlig måtte tenke:»Guds frykt har de ikke for øye». Det var ikke mangel på forstand, det var han klar over, men mye mer manglende lyst til å lyde, som gjorde at slike mennesker ikke forstod Guds ord.

Av slike eksempel på hva et forherdet hjerte vil si, kunne framføres mange. Kanskje er intet så tydelig og taler så klart som Judas Iskariot. Han var Jesu disippel, en av de tolv særlig utvalgte. Han var den, som Jesus med Davids ord kunne si:»Også min venn, som jeg stolte på, som spiste mitt brød, har løftet hælen imot meg.» **Hans hjertets forherdelse begynte ved at han gradvis gjorde seg fortrolig med synen.** «Han var en tyv, og da han hadde pengepungen, stakk han jevnlig til seg av det som ble lagt i den.» Men hans tyveri ble øvet med forsiktighet og utviklet seg litt etter litt.

Kunnskapen om Kristus manglet Judas ikke, ei heller mulighet til omvendelse. Allikevel gikk han med åpne øyne den evige død i møte - «gikk bort til sitt eget sted». Der står i vår Bibel et ord, talt av Guds Ånd, som vi gjør vel i å legge oss på sinne:»Ve dem, når jeg viker fra dem.» Luther sier også:»Den, som ikke frykter, har all grunn til å frykte.»

Et betegnende trekk ved de rette,

årvåkne kristne er nettopp den frykts ånd, som behersker dem. De frykter - også når det ingen fare er på ferde. De ser med mistro og misfornøyelse på seg selv og frykter for å leve i hemmelig bedrag. Føler de seg sovnige og glemsomme, volder dette de mer enn noe annet bekymring og uro.

Denne fryktens ånd er også den rette årvåkenhet og har til følge at førene holder seg nær til hyrden, at kyllingene blir under hønens vinger, at de troende daglig søker og ikle seg Kristi rettferdighet og derfor til enhver tid er beskyttet for vreden og rede til å stå for Menneskesønnens ansikt når han kommer.

Hva sier ikke Paulus? «Derfor er det mange svake og syke blant dere, og ikke få som sovner inn. Men der som vi dømte oss selv, ble vi ikke dømt. Men når vi blir dømt, da er det Herren som refser oss, for at vi ikke skal bli fordømt sammen med verden.» (1. Kor. 11.30-32.)

Hva sier Jesus? «Se, jeg kommer som en tyv. Salig er den, som våker og bevarer sine klær, så han ikke skal gå naken, og man skal se hans skam. Hva jeg sier til dere, det sier jeg til alle: våk!»

(Utrag fra lengre artikkel)

Forløsningen i Kristus Jesus

Av Sven Berglund

«For det er ingen forskjell; alle har syndet og fattes Guds ære, og de blir rettferdigjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus, som Gud stilte til skue i hans blod...».(Rom. 3.22b-25)

Uten håp

Her i Romerbrevet leser vi først om vår fortvilte stilling: «alle har syndet og fattes Guds ære». Alle mennesker, både du og jeg og alle andre, alle som har syndet, er syndige, urene og vemmelige i Guds øyne. Bibelen sier i sin siste bok at det kommer intet urent inn i himmelen.

Så håpløs er situasjonen for deg og meg uten Jesus. Hvis vi er overlatt til oss selv og våre muligheter - og vår eget frelsesstrev. Ewig fortapt, mørke gråt og evig nød, sier sangeren når han skal uttrykke Bibelens klare tale. Det er din og min stilling. Ditt og mitt utgangspunkt. Slik er vi født inn i denne verden som Adams barn.

Håp ved forløsning

Men så har vi lest om Guds redningsaksjon, forløsningen i hans sønn. «For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortaptes, men ha evig liv». (John. 3.16) Ja, så veldig stor er Guds kjærlighet til

den falne slekt, til deg, at han ikke sparer sin eneste Sønn. Han gir oss sin Sønn for at vi ved troen på han og hans forsoningsverk, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv. Han er en soning, ikke bare for våre synder, men for hele verdens, sier Ordet.

Kan du se hvor klart og tydelig og uten «om og men» Guds Ord taler om den eneste veien til frelse og fred med Gud. «Rettferdigjort uforskyldt ved forløsningen i Kristus Jesus». Hva slags forløsning er det, spør du kanskje? Jo, Bibelen vitner at det er en full forløsning. I Bibelen har vi skriftlig kvittering, betaling som er gitt.

Sangeren sier:»Han ofret sitt liv og betalte med blod det skyldbrev som tyngte meg ned, - mot djevelen kjempet og seirende stod. For meg skapte Frelseren fred da villig han korsdøden led».

Den forløsning i Kristus Jesus som hele Bibelen vitner om, er en blodig forløsning. I Efeserbrevet leser vi:»I ham har vi forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse, etter hans nådes rikdom». (Ef. 1.7) Og i Hebreerbrevet:»Men da Kristus kom som yppersteprest...gikk han...med sitt eget blod en gang inn i helligdommen og fant en evig forløsning». (Hebr. 9.11-12): «En død er funnet sted til forløsning». (v. 15)

Bibelens vitnesbyrd

Slik vitner hele Bibelen at Jesus har gitt sitt liv til løsepenger. Og det som er så om å gjøre for deg å få åpenbart for ditt hjerte, er at det ikke trengs noe tillegg til denne forløsning i form av en eller annen innsats fra din side. Nei, Bibelen vitner at det som Jesus har gjort, er en full og hel forløsning. Rosenius skriver i en av sine sanger: »Nu lov og pris jeg vet ei mer som står igjen, så alt er ferdig. Hva enn hos meg jeg kjenner, ser - er Lammet dog den ære verdig. At det for meg forsonet alt og gjelder evig tusenfalt - mer enn alt.» Det er dette «mer enn alt» som er så viktig at den Hellige Ånd får åpenbare for deg ved evangeliet. Så mye gjelder forsoningsblodet for Gud og i Guds øyne: «mer enn alt».

En evig, full og hel forløsning for alt, mot alt, fra alt, til alt. Hvorfor er det slik? Jo, fordi en er for alle, sier 2. Kor 5. Det er dette budskap vi skal være med å bringe ut over Norge og ut til de som aldri har hørt. Verdens største og viktigste budskap.

Gjelder hver en stund

Og så noen ord til deg som lever i troen på Jesus og synes du vandrer her på så skrøpelig vis. Ja, det gjør både du og jeg. Hør her, du har en daglig full og hel forløsning i Jesu blod. Glem ikke at blodet gjelder hver en stund. Både når du er varm og føler Guds nåde, og når du er kald og tom og ingenting annet føler enn fordøm-

Det var Jesus

Jeg ønsket å vinne rettferdighets-skrud
med adgang til Himlen og yndest hos Gud.
Jeg kjempet og strevet, men kom ingen vei.
Da hørte jeg: - Overgi dette til meg.
Det var Jesus. Han renset min sjel i sitt blod.
Rettferdig og verdig for Himlen jeg stod.
Det var Jesus med hele sin lydighets prakt.
Han selv ble min rettferd, min pryd og min drakt.

Jeg ønsket å bære for Himmelens frukt
så Ånden fikk råde og kjødet fikk tukt,
men torner og tistler skjøt opp på min vei.
Da hørte jeg: - Overgi dette til meg.
Det var Jesus, det vintre med Himmelens saft,
med Kjærlighetsliv og oppstandelseskraft.
Det var Jesus med ordene: - Bli du i meg,
så bærer jeg frukter for Himlen i deg.

Jeg ønsket å kjempe og stride i bønn,
og vinne den trofaste seier i lønn,
men søvnen meg fanget, det lykkes ei.
Da hørte jeg: - Overgi dette til meg.
Det var Jesus, han sa:
- Jeg har gitt deg min Ånd,
la verket få være i Talsmannens hånd.
Det var Jesus med løftet: - Han minne deg vil.
Og slik ble de seirende bønnene til.

Jeg hermed var avsatt fra hele mitt verk.
Jeg skulle alene i Jesus bli sterk.
Det kalles i Skriften, å leve i tro,
og skaper i hjertet vidunderlig ro.
Det er Jesus som virker til Guds velbehag,
å ville og virke hver eneste dag.
Det er Jesus ved sannhetens nåde og Ånd.
Hvor herlig å være et verk av Hans hånd.

(Ukjend forfattar)

melse. Så lenge Sønnen står for Fadrens åsyn og taler din sak, så lenge er det sant det Rosenius synger videre i sangen:»Det er en uforklarlig trøst som letter alle livets plikter. Det fyller mitt beklemte bryst med høye himmelske utsikter, at du gikk inn med dine sår og der med disse tegn nu står helt som vår.» «Når jeg er skrøpelig og svak adsprett i alt jeg har for øye. Da hører jeg en som natt og dag min talsmann er hist i det høye, som for Guds åsyn står for meg og som i alt fremstiller seg helt for meg.»

Tenk å eie en slik frelser og en slik frelse. Hver eneste dag, hver eneste stund, «gjelder der oppe nådens forbund». Å du, det er så mot all fornuft og forstand. Ja, men det er troens ord som vi forkynner sier apostelen. Det er et fast ord, står det i den svenske Bibelen. På norsk leser vi: «Det er et troverdig ord og fullt verd å motta at Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere, og blant dem er jeg den største; men derfor fikk jeg miskunn, for at Jesus Kristus på meg først kunne vise hele sin langmodighet, til forbilde for dem som skulle tro på ham til et evig liv.»

Jeg vet ikke om du som leser dette har det som meg. Guds barn har det så ofte slik. De har så vanskelig for å hvile i evangeliet, hvile i troen på stedfortrederen, forsoneren, broderen og bestevennen Jesus. Det er bestandig så mye som er galt med meg. Bestandig så mye som skulle vært annerledes. Så

mye jeg burde gjort og så mye jeg ikke skulle ha gjort. Og så har jeg en lovisk natur som stadig vil drive forbedring og reparasjonsarbeid på det gamle menneske. «Du ser på deg selv og på alt som er galt og glemmer hva Herren i Ordet har talt», sier en sanger.

Ja, det er nettopp det som er grunneilen. For Bibelen sier at det er jo fordi jeg er den jeg er, at jeg trenger Jesus. Han kom for å frelse de som var fortapt. Han døde til fastsatt tid for ugodelige osv. Hele Bibelen vitner slik. Jeg skal slippe å regne med meg og mitt. Jeg skal få lov å gjøre som Gud selv. Jeg skal få lov å regne med Jesus i mitt sted.

Nøkkelordet som åpenbarer evangeliets hemmelighet kan aldri forklares. Det er bare Den Hellige Ånd som kan åpenbare det for en fortapt synder som har gått konkurs i alt sitt eget frelessstrev. Men nøkkelordet er dette enkle som Bibelen vitner om og som Rosenius synger så enkelt om: En er for alle.

«Selv om jeg har syndet i stor og i smått, er dog i Guds hjerte alt fredfylt og godt, og jeg er for Gud helt rettferdig og ren, for en er for alle, ja en er for alle, ja en er for alle rettferdig og ren.»

Når jeg bare føler meg vimmelig for Gud, i favn han meg trykker som gildeste brud, så yndig og kledt i hans herlighet ren, for en er for alle, ja en er for alle, ja en er for alle, ja en er for alle rettferdig og ren.»

«Denne sykdom er ikke til døden»

Av Paul Andre Bergene Holm

I Johannes 11 leser vi om da Jesus oppvekker Lazarus fra de døde. Marta, Maria og Lazarus var Jesu kjære venner: «Jesus elsket Marta og hennes søster og Lazarus». Den himmelske Herre og Guds sønn elsket dem. I Matt.21,17 leser vi at Jesus forlot folkemengden og sökte ut til Betania og overnattet der. Han forlot folkemengden og sökte de få, de som hadde han kjær. Gjennom dette har Jesus vist oss at han vil være dem nær som trenger til ham og har fått ham kjær.

Jesus var ofte gjest i dette huset, han var blitt en del av deres hjem, og de gav ham rom i sitt hjerte. «Der holdt de et festmåltid for ham» står det i Joh.12, og videre står det at Maria salvet Jesu føtter med en meget kostbar Nardus-salve, og hun tørket hans føtter med sitt hår. Hennes kjærlighet til Mesteren var større enn noen jordisk kjærlighet, for det var en synders gjenkjærlighet til sin frelser og forsoner.

Men Lazarus var syk til døden. Maria og Marta var like makklesløse som Lazarus. Jesus var deres eneste redning, deres eneste håp. «Søstrene sendte nå bud til ham og sa: Herre! se, han som du elsker, er syk».

«Hvor skal jeg gå med denne nød? Jo, ile til min Frelsers skjød».

Hva ville vi gjort om vi ble budsendt av en døende? Ville vi ikke gjort det vi kunne for å oppsøke den syke? Men i vers 4-6 leser vi: «Men da Jesus hørte det, sa han: «Denne sykdommen er ikke til døden, men til Guds ære for at Guds Sønn skal bli æret ved den. Jesus elsket Marta og hennes søster og Lazarus. Da han nå hørte at han var syk, ble han likevel enda to dager på det stedet der han var». Ofte synes vi at Herren drøyer. Vi venter et raskt og konkret svar når vi er i bønn for andre som er syke til sjel eller legeme, eller når vi ser så mye til vår synd og så lite av Jesus. Når Jesus drøyer, så er det for å vise oss vår stilling som hjelpestøt og avhengige av han.

Denne sykdommen er ikke til døden sto det, men videre i beretningen leser vi at Lazarus døde. Det virker som en motsetning. Men beretningen om Lazarus gir oss en anskuelsesundervisning om hva Jesu stedfortredergjerning gir til dem som tror på ham. En naturlig følge av Lazarus sitt liv var døden, for «syndens lønn er døden» (Rom. 6,22). Og Lazarus døde. Men Lasa-

rus hadde del i Jesu lønn, en lønn som gir seg til syne på påskedags morgen da døden ikke kunne holde på Jesus. Jesus sier til Marta i vers 25-26 «Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør. Og hver den som tror på meg, skal aldri i evighet dø. Tror du dette? Ja, tror vi dette? Har vi fattet tillit til dette nådeløftet?

«Ta steinen bort». Jesu ord veker forferdelse, «han stinker allerede, for han har ligget der fire dager». Lazarus var virkelig død, ute av stand til å oppfatte det som skjedde rundt ham. Men Jesus roper ut med høy røst: «Lazarus, kom ut!» Det er som om han vil utbasunere frelsens løfter for den som er i Ham. Den som er kommet til tro på Ham, har løfte om et evig liv bakom død og grav. «Da kom den døde ut, ombundet med liksvøp på føtter og hender, og om hans ansikt var bundet en svetteduk, Jesus sier til dem: Løs ham og la ham gå»! Lazarus kom ut fordi døden ikke hadde noen makt over ham. «For ettersom døden kom ved et menneske, så er også de dødes oppstandelse kommet ved et menneske» (1.Kor.15,21).

Øivind Andersen skriver om denne hendelse: «Jesu ord skapte hørsel, og med Jesu ord kom selve livet inn i den døde», og «den som lever ved å tro på meg, vil selv om han dør legemlig, allikevel ikke dø, for i

døden møter den troende sin egen frelser, som har seiret over døden for ham».

«Syndens lønn er døden» leste vi fra Romerne 6.22. Det fikk Lazarus erfare, men han fikk også erfare at «denne sykdom er ikke til døden». Nei for den som lever som en tigger for Gud, som må be han om nåde, den står det en sabbatshelg tilbake for. «For om vi lever, så lever vi for Herren, og om vi dør, så dør vi for Herren. Enten vi da lever eller dør, så hører vi Herren til» (Rom 14.8).

Da treder Guds sønn til gravens hus,
Hans røst i all verden høres.
Da brytes alt stengsel ned i grus,
De dype havsrunner røres.
Han roper:du døde, kom her ut!
Og frem vi forklaret føres!

Da åpnes den dør til himlens stad,
Der nevnes de kårnes navne.
Gud la oss da alle møtes glad
Og ingen av våre savne!
Det unne oss Gud for Kristi blod
Vi måtte i himlen havne!

O Jesus, kom du vår dødsseng nær,
Rekk hånden med miskunn over!
Og si du om den som hviler der:
«Hun er ikke død, men sover»!
Så står vi en dag av graven opp,
I levendes land deg lover!

(S.boken Nr 849)

Søv du ?

Av Dag Rune Lid

Tenk deg inn i den stoda at du fekk dette spørsmålet frå himmelens Gud! Det gjaldt ikkje den lekamlege søvn, men den åndelege - kva ville du svare? - Eg trur nok dei fleste ville svare nei, iallefall om dei visste konsekvensane. Men det har i grunnen svært liten betydning kva du og eg ville svare, for han som har augo som eldslogar, for han kan ikkje noko menneske skjule seg - han ser alt. (Salme 139) Men lat oss dvele litt ved dette spørsmålet - søv du?

I Matt. 25 møter med Jesu likning om brurmøyane som venta på brudgommen. Jesus sjølv seier at det er ei likning om himmelens rike, og det er situasjonen mellom Guds folk før hans atterkome som blir skildra i likninga. Då det drog ut før brudgommen kom, slumra dei alle inn og sov, står det. **Alle sovna inn!** Den som les sin bibel ser at mange av dei ting som skal kjenneteikne tida før Jesu atterkome, det opplever me i dag. Difor treng me spørje kvarandre i denne søvnens tid: **Søv du?** Men for å kunne svare på spørsmålet, skal me prøve å sjå litt på korleis den åndelege søvn oppstår, artar seg, kva som kjenneteiknar han, kva han resulterer i osv.

Korleis oppstår den åndelege søvn?

Tenkjer me på den fysiske søvn så

veit me alle korleis han fungerer. Sønnen kjem snikande, og ein merkar aldri når ein sovnar inn, og når me er sovna inn så søv nokre tungt, andre lett - nokre snorkar så det ikkje er tvil. Andre kan ein nesten ikkje høre pusten på, og ein er usikker på om dei søv. Atter andre kan gå og tale i søvne som dei skule vere i vaken tilstand osv. Når me ser på dette korleis me fysisk opplever søvnen, ser me mange like trekk med den åndelege søvnen.

Den åndelege søvn kjem også snikande, og den som sovnar inn vil heller ikkje her vere klar over når det skjer. Den byrjar i det skjulte, der ingen andre menneske har tilgang. Djævelen, verda og vårt eige kjøt har mange inngangar til sjelslivet gjennom våre sansar. Her skyt djævelen sine gloande piler dagen lang.(Ef. 6.16) Der desse «piler» får rom i hjartelivet, der tek den dødelege gift til å gjere si gjerning. Får ikkje «den himmelske lege» vaske og pleie såret, så spreier synda og søvnens gift seg.

1. Samuelsbok fortel oss om eit sørgeleg tilfelle i Israel av åndeleg søvn. Der står det om Eli, han som skulle vere hyrding for Guds folk. Han tok ikkje oppgjer med synda i Guds hus, så miste han sitt åndelege syn og evne til å lytte til Guds røyst. Kvifor skjedde så dette? Jau, Gud svarar sjølv: «..eg vil døma

huset hans for alltid på grunn av den misgjerning han kjende til.» (3.13) Fråfallet byrjar alltid slik, ein gjer seg «fortruleg med synda» - det kan vel ikkje vere så nøyne? Det blir område i livet som Guds Ånd ikkje får avkle lenger. Ein forlet sin første kjærleik, si overtyding - og så tar sjølvlivet og menneskefrykta over. Kyrkjelyden i Efesus hadde forlete sin første kjærleik, ikkje mist den. Dei hadde ikkje tatt Paulus si formaning på alvor: - Gjer ikkje Guds Heilage Ande sorg.(Ef. 4.30) Dei let seg ikkje åtvara, og konsekvensen blei at dei fall frå!(Johs. Openb. 2.5)

Guds Ord formanar «Sløkk ikkje ut Anden!»(1. Tess. 5.19). Korleis kan Anden sløkkjast ut? Ein treng verken «brannsløkkingsapparat» eller «brannslange» for å sløkkje denne eld. Dei «grove synder» sløkkjer også ut flammen om me held oss i biletet. Men flammen i omnen dør ut når veden er utbrent, og flammen i lampen sloknar når det ikkje er meir olje att. Slik sloknar også vårt gudsliv når det ikkje får næring - ikkje tar oppgjer med synda. Då svinn frimodet, og ein misser styrken til å heve Andens sverd - Guds Ord. Saltet har mist si kraft.

Er du oppvekt?

Eit menneske som ikkje er kome i samfunn med Gud, det sov i åndeleg forstand i synda. Det vil ikkje seie at dette menneske treng leve i grove synder, nei det kan vere mellom samfunnets beste borgarar og kan gå i kyrkje og bedehus. Reint menneskeleg er det

godt for eit samfunn å ha redelege borgarar. Men om ein ser på det i æveperspektiv, så går mennesket mot den evige fortaping, seier Guds Ord, dersom det ikkje er vekt opp og fødd på ny.

Derfor blir eigentleg det første og viktigaste spørsmålet om du er vekt opp, og har fått del i syndenes forlating. Har ikkje dette skjedd, då kallar Guds Ord deg til omvending og ropar ut: «Vakna, du som sov! Stå opp frå dei døde, og Kristus skal lysa for deg.»(Ef. 5.14)

Etter syndefallets dag har menneske som er fødde inn i denne, verda hatt arvesynda med som ballast. Bibelen omtalar denne som «kjøtet» eller som den gamle Adam, og den blir omtala mange stader i Bibelen. Gjerningane til kjøtet er openberre, seier Guds Ord. Det er slikt som hor, ureinskap, fiendskap, avundsjuke, sinne, æresjuke, kløyvingar, parti, misunning, mord, drikk, svir osv. (Gal. 5) Tenk, denne gift bur i den menneskelege natur som du og eg har i vårt indre.

Den som byrjar å gjere erfaring med kjøtet og synda, byrjar å sjå at han er utan håp og von, og må seie med Luther: «Eg trur ikkje at eg av eige vit eller kraft kan tru på Jesus Kristus, min Herre, eller kome til han.» Det er den same erkjenning som både Esras, Nehemia, Jesaia, David, Daniel og mange seinare har mått trekkje - eg er ein mann med ureine lipper, og då blir spørsmålet: Korleis finne ein nådig Gud? Korleis bli vekt opp?

Olav Valen Sendstad skriv så fint om dei som har kome til erkjenning av sanninga: «Der disse to ting finnes i vårt hjerte: en hjelpelös fortapt synder som må komme og fortelle stillingen slik den er, og at han hører, tror, henger på og liter på at Jesus er frelsens grunn, der får Gud lov å frelse synderen.» Tenkt det, slike kan Gud få frelse og vekkje opp også i dag! Er du vekt opp?

Kva skjer når eit menneske blir vekt opp ?

Det går ikkje lang tid etter at sjela er blitt vekt opp frå synda og fødd på ny, før ho oppdagar at den gamle Adam fortsatt lever. Bibelen forklarer det såleis: «For kjøtet trår imot Anden, og Anden imot kjøtet. Dei to står kvarandre imot, så de ikkje skal gjera det de vil.»(Gal. 5.17) Det ein før kunne vere med på, sjå på, lese i osv., det oppdagar ein er gift for sjelslivet - det nye livet, og mat for kjøtet. Det blir som for Josef i Egypten, ein må flykte frå synda om ein vil eige fred med Gud i eit godt samvit.

Kva er det Paulus vitnar om ? «Dei som hører Kristus til, har krossfest kjøtet med lidenskapane og lystene.» (Gal. 5.24) «Me veit at vårt gamle menneske var krossfesta med han.» (Rom. 6.6) Den dag han blei ein kristen, då blei den gamle Adam krossfesta. Korleis skjer korfesting? Me kan tenkje på korleis denne avrettingsmetoden fungerte i gamal tid. Forbrytaren kunne henge på krossen i timer, ja kanskje da-

gar. Det var ein smerteleg prosess, men til slutt døydde forbrytaren av utmattning, væsketap osv. når han ikkje fekk tilført næring eller blei tatt ned av krossen. Akkurat slik er det med kjøtet hjå ein kristen også, det er krossfesta, men får det næring så livnar det til og vil ned av krossen og overta styringa.

Sjølv om ein ikkje hører så mykje om dette i dag, så vil alle som er vekte opp og fødde på ny, få oppleve denne kampen. Mange av dei som har levd før oss har også vitna om den kampen slik som songaren syng:

«Men akk, jeg har ett kjød
Som alltid gjør meg møye,
Det er jo dømt til død,
Men vil seg ikke bøye.»

Brorson skriv:

«Vår onde art Opptennes snart
Igjennom syn og øre.
Blir en syndig tanke spart,
Er han innen døre.

Alt dette vet Erfarenhet
Hos alle Herrens venner;
Bort med søvn og sikkerhet,
du som Jesus kjenner.»

Samanfattande kan ein då seie at menneske som blir vekte opp ved Guds Ord og Ande, får ein ny natur som elskar Guds lov, men på same tid har dei enno eit kjøt. Difor er det livsfarleg for ein kristen å gje kjøtet næring. Kvifor ? Jau, då byrjar atter den gamle natur,

sjølvlivet å ta over styringa - og den åndelege søvn gjer etter sitt inntog.

Kjenneteikn på åndeleg søvn

Spørsmålet som då dukkar opp, er om det finst noko kjenneteikn på åndeleg søvn? Ja, Bibelen gjev oss mange kjenneteikn på det. Me har allereie sett på Eli, korleis han blei fortruleg med synda, og han tok ikkje oppgjer. Me kan lese om tilsvarande kjenneteikn hjå Samson, Saul, Salomo osv. Tidsånda fekk innpass, og Guds Ånd måtte vike. Søvnen og frafallet er hovudregelen mellom dei me les om i Bibelen, og unntaka er dei som levde godt med Gud.

Heilt mot slutten av Bibelen finn me eit døme i Johs. Openberring der Gud talar til den sovande kyrkjelyden i Lao-dikea, som han ville spy ut or sin munn: «Fordi du seier: Eg er rik, eg har overflod og vantar ingen ting - og du veit ikkje at du er arm og ynkeleg og fattig og blind og naken.»

Alt lukkast ytre sett for desse i Lao-dikea - du er rik, har overflod. I dag ville ein kanskje ha kalla det «suksess menighet», dyktige strategar, visjonære, framsynte osv. men problemet var berre at han som ser til hjarto kom til ein annan konklusjon - du sov! - Du er lunka, og eg vil spy deg ut or min munn, var dommen. Forferdeleg! Midt i sin rikdom såg dei ikkje lenger si sanne stilling. Dei var blitt åndeleg blinde som Eli.

Rosenius skriv såleis om kjenneteik-

na på den åndelege søvn: «Synda tynger ikkje lenger, ingen strid mellom ånd og kjøt, ingen frykt for fienden og ingen mistanke om seg sjølv.» Når situasjonen er blitt slik, får djevelen herje fritt - sjølv om han kler seg som ein lyssets engel. Får ikkje Anden gjere synda syndig for oss, då blir det fred der det skulle vere krig - dødens fred.

Når ein byrjar å sove tyngre, så blir synda beint fram triveleg. Det å lese den «kulørte» vekepresse, og sitje kveld etter kveld å la seg underhalde av det som Gud hatar og som Jesus sveitta blod for, det ser ein ikkje lenger på som skadeleg. Det byrja så fint ved at ein måtte halde seg orientert, men ein maktta ikkje «slå av» når gifta blei servert - og i dag har kjøtet og sjølvlivet tatt styringa - levande, men død. Djevelen ler, og Jesus gret over slike tilstandar. Derfor treng me spørje: Korleis er det med kjennteikna på den åndelege søvn i mitt liv?

Resultat av åndeleg søvn

Eit anna døme finn me også i Johannes Openberring. Eg veit om gjerningane dine, at du har namn av å leve, men du er død - sa Gud til dei i Sardes. (Johs. Openb. 3.1) Dette var den himmelske dom, sjølv om «menighetsarbeidet» i Sardes etter menneskelege augo kunne sjå svært så lovande ut. Men den åndelege søvn hadde fått gjort sin gjerning.

Talar ein sann hyrde slik i dag, korleis trur du reaksjonane hadde blitt?

Kanskje han ville blitt kalt dømesjuk, sneversynt, mørkemann, fundamentalist osv. Men problemet for dei i Sardes var berre det at det var den himmelske overhyrde som kom med denne dom. Korleis kunne han tale slik? Jau, fordi han ser ikkje på det som menneska ser på, for menneska ser på det som fell i augo, men Herren ser til hjarta. (1. Samuel 16.7)

I dag har ein i mange samanhengar klart å rive ned skiljet mellom «verden» og Guds folk, og mange er glade for det. Ein skal bli lik verda for å vinne verda. Men det er eit resultat av åndelag søvn, for Guds Ord seier: «skikka dykk ikkje lik med denne verda, men la dykk omskapa ved at hugen vert oppatnya, så de kan døma kva som er Guds vilje.» (Rom 12.2) Paulus fekk smerteleg erfare dette med sin medarbeidar, og han seier:»Demas gjekk frå meg, av di han fekk kjærleik til den noverande verda.» (2. Tim. 4.10)

Difor er dette som gjeld den åndelag søvn, ein kamp på liv og død som blir utkjempa om di og mi sjel på denne jord. Djævelen kjempar for at dei som sov, skal sove vidare, og at dei som vaker skal sogne inn og slå sine augo opp i fortapinga - der elden aldri sloknar. Og det blir også resultatet om sjela ikkje blir vekt opp.

Jesus som ein gong hadde vore hei-dersgjesten hjå dei i Laodikea, han var hamna utanfor døra, og no stod han og banka på - eit underleg syn. Tenk, Jesus utanfor - han som skulle vere «grunn-

vollen»! Det byrja kanskje med nokre «rom» - kanskje det var nye arbeidsmetodar som var tatt i bruk, kanskje den «moderate» bibelkritikken hadde kome inn, kanskje «bremseklossane» var blitt fjerna osv. Resultatet av den åndelag søvn var i alle fall at Jesus var hamna utanfor. «Kjødelig frihet» var blitt til «åndelag død», som songaren syng om. «For dersom de lever etter kjøtet, då skal de døy.» (Rom. 8.13)

Korleis vakne og halde seg vaken?

Men det merkelegaste av alt, når ein les om desse i Laodikea: Han som står der og bankar på døra, han seier: «Om nokon høyrer mi røyst og opnar døra, då vil eg gå inn.» Dei som han ville spy ut or sin munn, dei får høyre dette. Tenk det, kunne ikkje tru at han ville ha noko med dei å gjere - men slik er Jesus mot syndaren.

Det var berre ein hake ved det - og den går også mange utanom i dag: Han sa: Vend om! Eg råder deg til å «kjøpe» augnesalve av meg, så du kan sjå. Men så var det så få som hadde trong for det, som ville lytta, som vende om, som ville «kjøpe» utan betaling. Men «om nokon høyrer mi røyst og opnar døra», kva då? Jau, »då vil eg gå inn til han og halda nattverd med han, og han med meg.» (John. Openb. 3.20) Tenk det! Då går Jesus inn til syndig mann, kvinne, ungdom og så gjev han denne sjel del i sin lekam og sitt blod, si eiga forsoning. Då blir syndaren salig. Høyrer du dette,

tek du imot dette - ja då kan også Herren få frelse deg, vekkje deg.

«Det er meg openberra at eg eig barnrett, For Gud med meg i Kristus er forsona.», jublar Lina Sandell. Ho hadde fått «augnesalve» og såg at alt var ferdig. - Eg som har meg gremma, og aldri skjøna rett Kor eg i dommen skulle verta skåna.... No tek eg til å skjøna, med undring det eg ser: Min Herre Gud og Fader, det alt av nåde er!

Kjøtet er overvunne på Golgata kors, og ein kristen skal få rekna det som dødt. «De er då døde, og livet dykkar er løynt med Kristus i Gud.» (Kol. 3.3) Men kva når eg kjenner på dette kjødet då?, spør du kanskje. Guds Ord seier: «Ferdast i Anden! Så skal de ikke fullføra lystene åt kjøtet.» (Gal. 5.16) Sjå mykje på Jesus, i Ordet. Gjennom det heilage samfunnet, gjennom bøna og brødsbrytinga får det nye livet næring. Då blir nåden dyrebar, Kristus umisteleg og synda hesleg - då

gjer du den nye natur gode vekstvilkår. «Når himlen er oss kjær Og lys og yndig, Først da blir Herrens hær I striden myndig.»

Den som opplever denne kamp mellom Ånd og kjøt, han opplever at ein ikkje berre må vekkjast, men at han må leve i vekkinga - elles er han redd han sovnar for evig. Ja, han må be med sangaren: «Hald du meg vakande her! Jesus, du veit her er mykje på jord Som til meg smiler og ler. Å, lat det aldri få makt over meg, Så det kan draga meg bort ifrå deg! Syn meg din himmel og vis meg min krans, Verda då tapar sin glans!

Lei meg så stundom i tankane heim, Så eg får sjå eg er rik! Lat meg få sjå inn i gleda til deim Som alt har vorte deg lik! Lyft meg på engleveng høgt i mot sky! Løyn meg i storm ved di bringa i ly! Så vil eg lengtande gå på min veg, Venta på heimlov frå deg.»

Bibelhelg på Skårneshimen på Karmøy, 13. - 15. oktober 1995

Talarar: Reidar Linkjendal, Godtfred Nygaard og Håvar Fjære

Leiarar: Ragnar Opstad, Dag Rune Lid

Prisar: Full pensjon: Over 18 år kr. 300,- // 13-17 år, kr. 200,-
7-12 år kr. 150,- // 0-6 år gratis

Familierabatt: Familiar betalar berre for dei to eldste borna.

Påmelding snarast til: Ragnar Opstad, Opstadveien 38,
4350 Nærbø, Tlf. 51 43 36 85
Program blir tilsendt ved påmelding.

Hva er tro ?

Av Olav Valen-Sendstad

Tro er alltid og alle vegne tro på *en annen* enn meg selv. Så lenge jeg tror på meg selv, tror jeg på min tro, på min tanke, på min vilje, så lenge har jeg en falsk tro; ja slikt fortjener ikke navn av tro engang. Troen er tro på en annen. Og er den ikke det, så er det ingen tro. Derfor er troen alltid rettet mot noe *utenfor oss*, mot en annen person. Og derfor kan troen aldri greie seg uten ord og uttrykk, tiltsagn og tale og løfter *fra den annen person*. Dvs. troen kan aldri leve uten *Jesu* ord, uten *Guds* løfter, uten Herrens tiltsagn. Derfor sa Jesus: «*Tro på Gud* og *tro på meg*» (Johs. 14.1) - dvs. stol på noen annen enn dere selv! Og derfor heter det overalt i Bibelen «*tro på Jesus*» - fordi det er tillit til en annen person.

Så er troen rett sett ingen ting annet enn i sitt hjerte å lite på at *den annen*, at han som du tror på, *taler sant*. Derfor er det også meget vanskelig å tro. For de egenrettferdige er det visselig lett nok å tro, for de tror slett ikke, men bare innbiller seg at de tror, og at det er lett å tro. - Nei, men når samvittigheten anklager deg, når hjerte fordømmer deg,

når synden tårner seg opp hvor du snur deg, når skylden tynger og nager - da skal du prøves om *du tror*. For her sier Gud: Jeg vil tilgi og forlate. - Jesus har båret syndeskylden bort fra mitt åsyn. - *Min nåde* er deg nok. - Hva *Jesus* er, det gjør deg kjær for meg.

Tro det! Tro det når hjertet bruser, når samvittigheten knuser deg, når din sjel gråter!

Da får du se hva *troen* er .

Det å tro er det motsatte av hva du *føler*: Det er å lite på *Ordet* fra Gud , selv når Ordet sier imot din *fornuft* eller dine følelser. Sier fornuften: Du må fare til Helvete - så skal du lite på Ordet som sier: Nei, du skal få bli barn i himmelen for Jesu skyld. Sier *samvittigheten*: Du er ganske forbannet, og Gud kan ikke befatte seg med deg - så skal du stole på Ordet, som sier: Nei, du er utsett til å arve evig velsignelse i Jesus navn.

Slik er *troen*. Tvert imot det brusende hjerte, den skarpe fornuften og den ubønnhørlige samvittighet,

holder den på *Ordet* og tenker Gud ikke lyver. Derfor er troens vesen å henge ved Ordet, preke for seg selv hva Ordet sier, la Gud få tilgi oss lite på at Gud er sannhet, stole mere på Herren enn seg selv. Kort sagt: troen er å gi seg inn under Ordet, uansett hva Ordet sier og uansett hva den rasende fornuften sier. Troen er å oppgi motstanden mot Gud, å utlevere seg til den behandling som Gud sier han vil gi oss i Ordet. Troen er å bli passiv for Gud: å la

Gud elske oss, å la Gud tilsi oss nåde, å la Guds ord være sant, å la synden være borttatt i Jesu offer, å la Gud se på oss i Jesus som slike som aldri har syndet.

Derfor er ikke troen grunnet på sansene eller følelsene. Tomas sa jo: «Får jeg ikke *se* - og *føle* - så vil jeg ikke *tro*.» - Dette var *vantro*. - Nei, *troen er grunnet på Ordet, på det som Gud sier*.

(Utdrag fra tale)

Misjonsarbeidet i Peru !

Av Jon Espeland

Jeg snakket med Guillermo Nina på telefonen i dag. Det er han som koordinerer det evangeliske arbeidet i INEL-Peru, samarbeidskirken vår i Arequipa. Jeg prøver å huske på Guillermo og familien hans i bønn. De trenger så til Guds nåde og omsorg der ute i Peru, akkurat som vi trenger det her heime. Og jeg må stadig be om at Herren må få vinne skikkelse i dem og lede arbeidet de står i, at det ikke må bli menneskeverk.

Slik sett er Guillermo aldri langt

borte fra tankene mine, men hver gang vi snakkes på telefonen, så undres jeg over nærheten. Halve jordkloden borte og likevel denne direkte kontakten i telefonen. Underlig! Han ble så glad Guillermo, da jeg fortalte at årsmøtet i Lekmannsmissionen hadde sagt ja til å undertegne samarbeidsavtalen med INEL-Peru. Jeg hørte på stemmen og reaksjonen at gleden var ekte. «Ja, vi bad til Gud for årsmøtet», sa han og uttrykte sin takknemlighet for misjonsvennenes ja til omsorg og samarbeid.

«Guillermo Nina»

Nybrottsarbeid

«Jeg har to gledelige nyheter til deg», fortsatte Guillermo. «Den første er at vi nå har kommet i gang med faste møter i *Pampas de Polanco*. Og så fortalte han meg om virksomheten i dette nye fattigområdet hvor kirken i noen måneder har prøvd å starte opp nytt arbeid. Først prøvde de med noen åpne møter i et leid lokale, men det var vanskelig å samle folk. Så satset de på husbesøk og bibelstudium i private hjem.

Slik har de fått kontakt med tre familier, og disse har nå vært samlet til møte to-tre ganger. I første omgang er det bare søndagsmøter. Det

er så mye lettere å starte opp med møter når en har noen en kan regne med, noen som kommer og som kan danne kjernen i det nye arbeidet. Ubaldo Marca Flores som vi skrev om i forrige nummer av Lov og Evangelium, har det daglige ansvaret for dette nye arbeidet. Han studerer Guds Ord i hjemmene med de nye familiene, og han går fra dør til dør med vitnesbyrdet om Jesus og invitasjon til bibelstudium og møter. Slik går Guds rike fram.

Det rører ved noe i hjertet mitt hver gang jeg hører at evangeliet har fått fotfeste i et nytt område. Det er menneskesjeler det gjelder, slike som Jesus har gitt livet sitt for og som Han så gjerne vil frlse. Det er evangeliet som vinner nytt land, inntar nye hjerter og lyser opp i hedenskapets mørke. Så begynner Ordet å arbeide med synderen, og der Ordet og den Hellige Ånd får stelle med hjerteliv og samvittighet kan det høstes frukter for evangeliet. For meg er det så uendelig stort å tenke på dette; - tre familier i Pampas de Polanco samles nå til regelmessig bibelstudium og bønn. Folk som før ikke kjente evangeliet, og som ikke søkte Gud. Men Gud søkte dem, og nå forkynnes Ordet om korset i deres egen stue. For en forandring! Det en stor nåde å få være med i et slikt arbeid.

Jeg synes Gud er så uendelig raus med meg. Først satte han meg inn i barnekåret, og så satte han meg inn i tjenesten. Begge deler like uforkyldt! Og så får jeg høre at ved det arbeidet jeg får være med å støtte, er det nye som får høre evangeliet og som tar i mot Jesus. Og så har jeg sett hvilken forandring det fører til i heimene. Tomhet, umoral og krang-el byttes ut med glede, fred og tak-knemlighet for syndenes forlatelse. Nåvel, det er ikke alltid det blir så lett for den som har bestemt seg for å bli en kristen. Det kan bli mye kamp og harde tak. Noen ender opp i fariséisme og lovtreldom, andre faller fra eller glir inn i søvn og like-gyldighet. Men evangeliet forkynnes for fattige og lyset skinner på mørke steder. Og det er helt nødvendig og en stor Guds nåde! «Å, hvil-ken nåde det er av Gud, at vi får væ- re hans sendebud».

Ny medarbeider

«Den andre gledelige nyheten er at kirken nå har ansatt sin første medarbeider som kirken selv skal lønne», fortsatte Guillermo. «Vi behandlet saken på tre menighetsmøter, og så ble det vedtatt å ansette en mann som kan hjelpe evangelistene i det evangeliske arbeidet. Og brødrene i kirken har tatt på seg det økonomiske ansvaret», fortalte Guillermo. Det høres kanskje ikke

så imponerende ut for oss her hei-me, men dette er et stort skritt for den nasjonale kirken i Peru. Husk på at medlemmene i kirken er fatti-ge indianere som bor i fattigkvar-te-rene rundt storbyen Arequipa. De har ikke så mye å rutte med, og mange av dem bor i hus som vi her i Norge knapt ville bruke til husdyr. Og det kan være vanskelig å få endene til å møtes og skaffe nok mat til munner som skal mettes.

Derfor er det ingen selvfølge når nye og fattige kristne tar på seg an-svaret for å lønne en arbeider i Guds rike. Det har skjedd noe i hjertene før de tar på seg et slikt ansvar. For det krever forsakelse, - det er det ingen tvil om. Det var nok derfor sa-ken måtte opp på tre menighetsmø-ter. Det var ingen lett avgjørelse. Måtte Herren rikelig velsigne dem tilbake for deres troskap mot evan-geliet!

Takknemlighet

Det er ikke alltid jeg har blitt så oppløftet når jeg har hatt en telefonsamtale med ledere i kirken i Peru. Det har vært mange problemer og vanskelige saker. I dag var det gle-den som dominerte, og takken steg opp i mitt hjerte: «Takk at jeg også fikk ditt kall og skal få være med!»

Flekkerøy 9. august 1995

Reiserute for forkynnerne høsten -95

Ved Herrens nåde skal det himmelske såkorn igjen bæres ut til folket. Må Herren sjøl signe sine vitner slik at vekkelsens glød og Hellig Åndens ild må følge i deres fotspor. Og må den enkelte vennefolkk eie erobringstrangen som setter de jordiske ting til side for å nå sjelene med frelsesbudskapet.

Magnor Sandvær:	Hageberg, Tørvikbygd, Dalekvam, Bygland, Soknedal, Andebu/Aranadal.
Per Bergene Holm:	Sannidal, Tyssebotn, Surnadal, Trondheim, Markabygda.
Lars Fossdal:	Ostnes, Tysvær, Ellingsøy, Matre.
Olaf Klavenæs:	Randaberg, Sannidal, Dimmelsvik, Varaldsøy, Askim.
Sven Berglund:	Nærbø, Ø. Hedrum/Kodal, Randaberg.
Jon Espeland:	Sannidal, Bygland.
Tom Eftevann:	Ø. Hedrum/Kodal.
Reidar Linkjendal:	Skårneshimen, Bygland.
Tore Mangelrød:	Varhaug, Norheimsund.
Godtfred Nygaard:	Skårneshimen, Håvik.
Paul Andre Bergene Holm:	Ostnes.
Magne Straumstein:	Ø. Hedrum/Kodal, Askim.
Håvar Fjære:	Skårneshimen, Randaberg.

«Lyd deres veiledere og rett dere etter dem, for de våker over deres sjeler som de som skal gjøre regnskap, så de kan gjøre det med glede og ikke sukkende; for det er dere ikke til gang.» Hebr. 13.17.

«Men jeg formaner dere brødre, ved vår Herre Jesus Kristus og ved Åndens kjærlighet at dere strider sammen med meg i deres bønner for meg til Gud». Rom. 15.30.

Detaljert reiserute med spesifikasjon av tidsrum o.l. sendes mer enn gjerne den enkelte. Ta i så fall konakt.

Håvar Fjære, sekr.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

KASSETTOPPTAK FRÅ SKÅRNES, FOSSNES og IMI-STØLEN 1995

Skårneshelga

- L. Fossdal: De trøendes far(I)
- L. Fossdal: De troendes far(II)
- O. Klavenæs: Perler i Høysangen(I)
- O. Klavenæs: Perler i Høysangen(II)
- T. Eftevand: Guds vitnesbyrd(I)
- T. Eftevand: Guds vitnesbyrd(II)
- T. Eftevand: Johs. 6.
- O. Klavenæs, Perler i Høysangen(III)

Imi-Stølen, Sommarskule

- L. Foosdal: På hellig jord, 2. Mos. 3.6
- L. Fossdal: Tilregnet rettferdighet
- P. B. Holm: Kristus i GT(I)
- P.B. Holm: Kristus i GT(II)
- T. Mangelrød: Hebr. 12.1-3
- T. Mangelrød: 1. Moseb. 4.1-15
- L. Fossdal: Riv ut øyet, Matt. 5.29-30
- K. Notøy: Ordspr. 12.2
- T. Mangelrød: Hebr. 4.1-11
- P. B. Holm: Kristus i GT(III)

Fossnes, Hovudsommarsk.

- R. Linkjendal: Herb. 12.1-11
- R. Linkjendal: Ef. 1.1-7
- O. Klavenæs: Jes. 55.1-3, 7-9
- O. Fossdal: Luk. 22.25-30
- G. Nygård: Er du tyrst?, John. 7.37-38
- G. Nygård: Matt. 16.13-20
- J. Espeland: Salm. 32.1-5, Rom. 4.6-8
- J. Espeland: Rom. 10.1-4
- R. Linkjendal: Glimt fra Peru
- R. Linkjendal: Glimt fra Peru
- G. Nygård: Brurmøyane, Matt. 25.1-13
- S. Mangelrød: Jes. 57.15
- J. Espeland: Salme 42.2-3

Pris pr. kassett kr. 30,- + frakt.

Kryss av og send bestilling til:
Johannes Sørbo, 4262 Avaldsnes